

Weekendavisen BERLINGSKE AFTEN

30. MARTS 1979. Tlf. (01) 15 75 75

Pæredansk og multinational

Kunst

Af
GERTRUD KØBKE SUTTON

I PRESSEMEDDELELSEN om sin udstilling i Galleri 38, Torvegade kalder maleren Søren Birk Pedersen sine billeder for »Malerier, der nærmer sig objekter«, og karakteriserer dem som »Sarte rammeløse billeder, der er voldsomme, men sikkert alt for smukke. Sådan pæredansk maleri«. Materialet er masonitplader sat op på lister, pigmentet revet i kasein-tempera og påført med pensel og spartel.

Maleri er der godt nok, og ved første blik ret elementært i sin genre med rød i 50'ernes amerikanske »postpainterly abstraction«. Rødt, gult, blåt, sort og hvidt foruden enkelte

blandingsfarver. Brugen af maling varierer imidlertid afgørende: Fra glatte og dækkende baner og felter til pastose bånd og akvarelagtige skjoldede eller gennemskinnelige farver over en sribet undermaling. Dertil kommer at Søren Pedersen samtidig bemaler billedkanterne. Jo længere man betragter hans arbejder, jo mere sympatisk bliver det.

DE GLATTE farvefelter ligger som rammeværk og barrer i forreste plan, mens de pastose partier takket være deres stofkarakter er uden defineret rummelig begrænsning. Hertil kommer, at deres flossede kanter af øjet opfattes som perspektiviske forkortninger og derfor leder én ind i billedrummet. Billederne bliver således både konkret og imaginært tredimensionale, med en over-

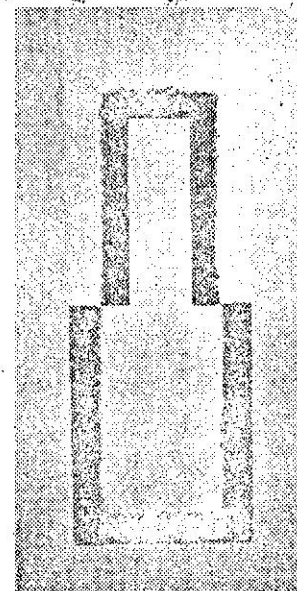
flade af meget skiftende stoflighed og en koloristisk noget ustabil svingen mellem lukket og åbent. Det er et eksperimenterende og inkonsekvent, men også levende og upretensiosøst maleri — og derfor måske ganske rigtigt »pæredansk«.

FREDDIE A. LERCHE, som udstiller i Galerie Asbæk arbejder stort set med samme maleriske problemer som Søren Pedersen, og er dog noget nær hans diametrale modsætning. Teoretisk og litterært særdeles artikuleret stiller Lerche farven i centrum. »Farven som objekt er den rene farve, hvorimod sammenstillinger af forskellige farver eller toner bliver billeder«, skriver han.

Lerches billeder domineres af én enkelt farve, som gives struktur af penslen, og hvis udstrækning begrænses af lærredet, skønt dettes kanter af-

rundes for at sløre overgangen til væggen, ligesom overgangen fra farveflade til lærred gradueres koloristisk. I øvrigt lader Lerche også til ved brug af komplementærfarver. Lerche lader, som Søren Pedersen, til tider farven fortsætte omkring lærredets kanter og også han bruger flossede passager, men mens disse hos Pedersen havde en rumligt konstruktiv funktion er de hos Lerche rent koloristisk æstetisk begrundede.

Lerches evne til at befri farven og få den til at leve og ånde er en fryd for øjet. Dog kan det hænde, at hans maleri bliver for nydende smagfuldt og raffineret — og dertil så teknisk perfekt, at de store farveflager minder om hovercrafts, som svæver foran lærredernes luftpuder. Ingen kan

Søren Birk Pedersen:
Maleri på masonit, 1979

imidt bestride, at han er en mester i sit fag. Det er helt igennem en udstilling på multinationalt plan.